

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 31-A DUPĂ RUSALII (Vindecarea orbului din Ierihon)

SF. SFINȚIT MC. CLEMENT,
EPISCOPUL ANCIREI;
SF. MC. AGATANGHEL;
SF. PĂRINȚI DE LA SINODUL
AL VI-LEA ECUMENIC

Prin pericopa evanghelică de la Luca, cap. 18, 35-43, în rânduiala liturgică pentru Duminica de astăzi ni se istorisește minunea vindecării orbului din cetatea Ierihonului. În drum spre Ierusalim, venind din Galileea, Hristos, împreună cu ucenicii Săi și mulțime de popor care îl urmau, se apropie de Ierihon, așezare importantă a antichității biblice, situată între ținutul munților Carantaniei și valea joasă a Iordanului.

Această cetate a fost cucerită de iudei la întoarcerea din robia egipteană, după trecerea Iordanului sub Iosua.

La poarta cetății era un orb sărac, pe nume Bartimeu (fiul lui Timeu), care stătea lângă drum, cerșind mila trecătorilor. Auzind că trece Iisus din Nazaret, cu mult curaj și credință a strigat: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!”. În strigătul lui, descifrăm nu atât dorința simplă de a primi un mic ajutor, o milostenie de la Domnul, ci nădejdea că Iisus din Nazaret îl va vindeca de orbire. Numindu-l pe Iisus „Fiul lui David”, orbul din Ierihon recunoaște în El pe Mesia cel adevărat, singurul care îl putea tămădui. Cu iubire milostivă, dar și înțelegând durerea acestui om neajutorat și marginalizat, Hristos îl cheamă la Sine și cu puterea Sa dumnezeiască îl vindecă de orbirea trupească, redându-i vederea. În același timp îi luminează deopotrivă sufletul și ființa lui întreagă, căci prin credință puternică L-a mărturisit pe Hristos ca fiind Dumnezeu cel adevărat.

Domnul s-a apropiat cu multă milostivire de suferința orbului Bartimeu, care supraviețuia din mila trecătorilor ce îi dădeau un bănuț sau o bucată de pâine. Momentul trecerii Mântuitorului pe la poarta cetății îi oferă acestui om speranța unică a vieții sale, de a se întâlni cu Hristos și a-I cere ceea ce ce nimeni nu i-a putut oferi până acum,

HRISTOS VINDECĂ PE ORBUL DIN IERIHON

vindecarea de orbirea de care suferea.

Pe de altă parte, fiind vindecat, el are posibilitatea să-L vadă și cu ochii trupești pe Domnul, de aceea expresia „Doamne, vreau să văd” e tot atât de importantă ca și „Doamne, să Te văd”, să vadă în fața mea pe Mântuitorul lumii, care din acest ceas îi dă un nou curs vieții sale, până atunci triste și fără speranță.

Menționăm faptul că în strigătul său după ajutor „Iisuse, Fiul lui David, ai milă de mine” se cuprinde credința sa puternică, exprimată ca o rugăciune stăruitoare și vie, izvorâtă din toată ființa sa.

Hristos Domnul i-a simțit vibrația sufletului său și lumina credinței lui, l-a chemat la Sine și prin minunea care a urmat, căci i-a redat vederea, l-a arătat celor din jur ca model de credință pe de o parte, dar totodată a exprimat puterea Sa dumnezeiască că El este cu adevărat Mesia-Hristos, Fiul lui David.

Domnul trimite harul și puterea Sa, iar Bartimeu își arată credința și nădejdea neclintită în cel ce îl poate vindeca. De aceea îi și spune „Credința ta te-a mântuit”, redându-i prin cuvânt vederea, fără să se atingă de ochii lui, cum a făcut în alte împrejurări.

Vindecat acum, Bartimeu nu mai

rămâne la poarta cetății, ci, slăvind pe Dumnezeu, îl urmează pe Iisus. Tot poporul care a fost martor la minunea săvârșită a dat slavă lui Dumnezeu. Deși cu ochii trupești Bartimeu nu vedea, Hristos i-a simțit lumina credinței din sufletul său. Dezlegându-l de orbirea cea trupească, Hristos i-a luminat întreaga lui ființă, căci El este Lumina lumii, Lumina cea Adevărată, care luminează pe tot omul care vine în lume.

Fiecare vedere are valoarea ei, dar situăm pe un plan superior vederea cea duhovnicească a omului luminat prin harul lui Hristos, prin care îl cunoaștem pe Dumnezeu și îl mărturisim ca ziditor și mântuitor al tuturor.

Vederea ochilor trupești trebuie să constituie fereastră adevărată de înălțare către Dumnezeu și de revărsare peste ființa noastră întreagă a Luminii celei Necreate, care ne luminează mintea și ne încălzește inima în a-L cunoaște pe Dumnezeu.

De aceea, văzându-L și cunoscându-L pe Hristos care se descoperă omului curat și rugător, să urmăm Calea Lui, căci „Întru Lumina Ta, Doamne, vom vedea Lumina” spre mântuirea și sfințirea vieții noastre. Amin! ❀

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL IERARH IOSIF CEL MILOSTIV, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Încă de la adormirea sa întru Domnul în anul 1902, Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei, intrase în evlavia credincioșilor. Pentru sfințenia întregii sale vieți, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul Sfinților, cu zi de pomenire 26 ianuarie. Canonizarea sa solemnă, împreună cu cea a Sfântului Gheorghe Pelerinul, s-a făcut la data de 25 martie 2018, la Catedrala Mitropolitană din Iași, unde se află și mormântul său.

Mitropolitul Iosif Naniescu - după canonizare Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei - s-a născut la 15 iulie 1818 în satul Răzălăi, ținutul Soroca din Basarabia, în familia preotului Anania Mihalache și a soției sale, Teodosia, primind la botez numele Ioan. Rămâne de mic orfan de tată, mama sa pleacă la mănăstire, iar el este luat la vârsta de 10 ani de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, și adus în obștea Mănăstirii Frumoasa, din Basarabia, iar un an mai târziu la Mănăstirea Sfântul Spiridon din Iași, unde se afla și un vestit spital.

Tânărul Ioan învăță aici ascultarea, smerenia, dar și slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui aflat în boală și suferință. După o vreme, Ioan și unchiul său merg la Mănăstirea Sfântul Samuil din Focșani, unde funcționa de asemenea un spital.

Pleacă apoi la Buzău, unde tânărul Ioan este îmbrăcat cu sfântul și îngerescul chip, primind, de la marele episcop al Buzăului, Chesarie, numele de Iosif, după numele întâiului episcop al Argeșului. Tot Chesarie îl va hirotoni diacon și-l îndrumă la învățătura de carte, pe care a deprins-o mai întâi la Seminarul de la Buzău, apoi la Academia Sfântul Sava din București.

Dovedindu-se vrednic, este hirotonit episcop vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, urmând mai apoi cu vrednicie faptele

Sfântului Ierarh Nicolae. Este ales episcop al Argeșului în anul 1873. Doi ani mai târziu, este chemat pe scaunul de mitropolit al Moldovei, lucrare în care își va îndeplini cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierească.

Ctitoria fostului mitropolit Veniamin Costachi, începută în 1826, zăcea neterminată. Dar Veniamin Costachi îi apare în vedenie pe când mergea către Iași ca nou ales mitropolit și-i cere să-i promită că va începe degrabă lucrările la Catedrala mitropolitană din Iași. Mitropolitul Iosif se ține cu sfințenie de această făgăduință și în anul 1886 sfârșește această mare și grea lucrare, a cărei piatră de temelie fusese pusă de marele Veniamin în anul 1826, când, prin pronie dumnezeiască, a și fost de față Sfântul Iosif pe când era copil.

Va muta seminarul lui Veniamin de la Socola chiar în palatul domnitorului care îl surghiunise pe ierarhul Veniamin. Înnoiește bisericile Sfântul Nicolae Domnesc și Sfinții Trei Ierarhi, căutând să urmeze întru toate marelui său înaintaș. Mută de asemenea moaștele Cuvioasei Parascheva de la Mănăstirea Trei Ierarhi la Catedrala nouă a Mitropoliei, în anul 1889, punându-le în raclă nouă de argint, după incendiul în care racla veche a fost cuprinsă de flăcări, iar sfintele moaște rămân nearse, prin dumnezeiască minune.

Dar cele mai alese fapte bune ale mitropolitului Iosif erau sfințenia vieții și milostenia. Îi întrece pe toți cu aceste

două mari virtuți, cucerește inimile cele mai împietrite, câștigă cinstea celor mari și, mai ales, ridică de jos pe mulți deznădăjduiți, adunând în jurul său pe cei săraci și nebăgați în seamă. Aduce la Hristos pe mulți, chiar și necreștini, prin pilda vieții sale. Nu caută dar la fața omului, îngrijindu-se cu multă milă de săraci, de orfani, de văduve și de elevi. Cunoscute pentru multele sale fapte de milostenie, împărțind totdeauna tot ceea ce avea - dând chiar și rasa de pe el - și toate darurile pe care le primea. Încă se și împrumuta de la duhovnicul său ori de la alții pentru a putea face milostenie, la sfârșitul fiecărei luni fiind dator către alții, numai ca să nu rămână dator el față de săraci!

Niciodată nu dădea mai puțin de o pâine, căci gândul lui acesta era: „Bani pentru o pâine!”. Când era încă în puteri, se cobora singur din chilie, pe trepte, în mijlocul celor o sută de săraci, îi mângâia cu vorba, îi binecuvânta și le împărțea bani. Însă când puterile trupești i-au mai slăbit, nu mai cobora, ci arunca milostenia sa săracilor din balconul casei.

Luând aminte la misiunea sa de pastor, și-a păzit turma duhovnicească de năvălirile viclene ale necredinței, venite fie din afară, de la puterea lumească, dornică să jefuiască averile Bisericii, fie dinăuntru chiar prin preoții învrăjbiți de vrăjmașii credinței, care lepădau duhul ascultării de Evanghelie, de canoane și de ierarh și alegeau duhul împotrivirii și al tulburării. Pentru toți aceștia, cuvântul ierarhului a tunat puternic pretutindeni și nimeni nu-i putea zice ceva împotriva, pentru viața sa plăcută lui Dumnezeu.

El se ruga și citea mult, mânca puțin și era foarte cumpătat, își drămuia cu mare măsură timpul, având mare osârdie pentru cele sfinte. Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea totdeauna cu bucurie și cu ochii umeziți de lacrimi. Era, de asemenea, un vorbitor priceput și duhovnic înțelept, și de aceea multă lume îl căuta pentru blândețea și cuvintele lui. Cunoștea bine Sfânta Scriptură, din care mărturisea că învăța toate, și era un desăvârșit părinte duhovnicesc. Pe lângă celelalte daruri, mitropolitul avea și darul smereniei și al ascultării desăvârșite, că toate le primea ca de la Dumnezeu.

Cu multă vrednicie păstorind vreme de douăzeci și șapte de ani Mitropolia Moldovei, s-a mutat la cereștile lăcașuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie. Poporul l-a numit Iosif cel Sfânt și Milostiv. ❀

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE A FOST UNIREA DE BAZĂ PENTRU STATUL ROMÂN MODERN

Măine, 24 ianuarie 2022, se împlinesc 163 de ani de la Unirea Principatelor din 1859.

Grație împrejurărilor momentului, de care clasa politică din cele două Principate a profitat cu abilitate, și datorită voinței celor două provincii de a ajunge un singur stat, omogen administrativ și legislativ, unirea n-a rămas doar o chestiune temporară, așa cum își dorise, spre exemplu, Imperiul Otoman, care o recunoscuse, la început, doar pe timpul vieții domnitorului Alexandru Ioan Cuza, ci s-a transformat într-un proces ireversibil. Acest moment a făcut apoi posibilă întregirea de la 1918.

Contextul în care s-a realizat unirea din 1859 este unul interesant, pentru că foarte multe națiuni aspirau la această idee de a crea state naționale, fie prin unificare, fie prin obținerea independenței de sub stăpânirea a diverse imperii și bineînțeles că nici românii nu puteau să facă excepție.

Contextul istoric

Din punct de vedere strict istoric, contextul este legat de ceea ce a urmat după Războiul Crimeii (1853-1856). Faptul că Rusia a fost învinsă în acest război a făcut să fie regândit și statutul Principatelor. Și, în locul suzeranității otomane și protectoratului rusesc, s-a inventat o nouă formulă - aceea de „garanție a celor șapte mari puteri”. În context mai larg, atunci a fost reorganizat și statutul Dunării, ca arteră de circulație europeană. A fost creată Comisia Europeană a Dunării. S-a dorit ca Imperiul Rus să nu aibă acces la gurile Dunării, iar pentru asta era binevenit un stat-tampon în zonă - Principatele Române, care aveau la ideile europene, voiau să se organizeze pe model occidental. Așa a fost acceptată ideea de Principate Unite.

Soluția aceasta, de a alege un domnitor la Iași și același domnitor la București, a fost un fel de „politică a faptului împlinit”, un fel de speculare a unei oportunități, de care au beneficiat atunci cele două Principate și s-a realizat Unirea de la 24 ianuarie 1859, prima unire a românilor, momentul fondator.

Imperiul Otoman, direct afectat, s-a împotrivit. Fiind dezavantajat de aceste transformări, nu a fost de acord. Sultanul, de pildă, nu a emis un firman de recunoaștere a lui Cuza, ca domn al Principatelor Unite, ci a emis două firmame diferite - unul de recunoaștere a lui Cuza ca domn al Moldovei și altul de recunoaștere a lui Cuza

ca domn al Țării Românești. În cele din urmă s-a recunoscut unirea, dar pentru perioada domniei lui Cuza.

Diplomația românească în recunoașterea unirii celor două provincii

S-au implicat mai multe personalități care aveau în spate o anumită experiență politică sau în diverse funcții publice, anumite relații personale și își făcuseră studiile în diverse capitale europene, dar care nu erau diplomați de carieră. De exemplu, la Constantinopol a mers Costache Negri. Era un om cu foarte bune legături acolo, cu o bună imagine, cu o bună reputație și putea să-și folosească această poziție pentru obținerea unei recunoașteri avantajoase pentru Principate. În alte părți a mers Vasile Alecsandri, cărturar, poet sau Ludovic Steege, medic de profesie, cu legături importante la Viena, la Berlin. Nici unul nu era diplomat. Cu toate acestea, ei au dat măsura inteligenței și calităților lor personale, reușind să obțină pentru Principatele Române această recunoaștere.

Prioritățile statului român

În primii ani (1859-1862), prioritatea a fost unificarea instituțională. Pentru că existau două parlamente, două guverne, instituții dublate în cele două părți. S-a reușit într-un interval destul de scurt unificarea acestora și apoi lucrurile s-au tot concentrat la București. Această unire s-a făcut pe modelul francez, în care capitala era totul. Din mai multe motive capitala nu putea fi la Iași. Unul dintre acestea a fost faptul că se afla foarte aproape de granița cu Imperiul Țarist, care de mai multe ori a intrat în Principate, le-a ocupat de câte ori a dorit.

Cele două principate nu erau chiar egale, pentru că Moldova nu mai era întregă. Pierduse Bucovina, în 1775, în favoarea

Austriei, pierduse jumătatea de răsărit - Basarabia - în 1812, în favoarea Rusiei.

Instituțiile din cele două Principate au fost cumva pregătite pentru unire încă de pe la 1831-1832, când s-au creat, prin cele două regulamente organice, tot felul de instituții asemănătoare. Pe de altă parte, momentul Unirii de la 1918, deși mare, sublim, a fost urmat de o perioadă foarte dificilă de armonizare legislativă. Într-un fel erau reglementate lucrurile în Transilvania, după regulile austriece, în alt fel în Basarabia, după regulile Imperiului Țarist. A menține în granițele aceluiași stat reglementări atât de diferite ar fi fost ceva și foarte dificil, și nedorit oricum de generația de atunci.

„În viața persoanelor și a popoarelor, libertatea și unitatea sunt daruri sfinte”

Așa spune PF Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, despre unirea din 1859, adăugând: «Unirea Principatelor Române, Moldova și Țara Românească, de la 24 ianuarie 1859, a însemnat încununarea unui întreg proces de cultivare a unității naționale a românilor, proces în care Biserica Ortodoxă Română și-a adus o contribuție esențială.

Unirea Principatelor Române a fost susținută de numeroși slujitori ai Bisericii. Prin ierarhi, preoți de mir, monahi și teologi mireni, Biserica a contribuit, deopotrivă în Moldova și în Țara Românească, la acest act fundamental al istoriei noastre.

Contemporanii au numit data de 24 ianuarie 1859 „Ziua cea mare a veacului” și aceasta pe bună dreptate, deoarece Unirea Principatelor Române, începută la Iași în data de 5 ianuarie 1859 și desăvârșită la București în data de 24 ianuarie 1859, reprezintă piatra de temelie a noului stat

unitar român(...)

Această sărbătoare este o zi de mulțumire adusă lui Dumnezeu și o zi de recunoștință

pentru toți cei care au contribuit la Unirea Principatelor Române, precum și o zi de evidențiere a importanței unității și a

demnității noastre naționale în contextul cooperării internaționale prezente și viitoare» ❖

FIECARE RUGĂCIUNE ESTE O STRIGARE LA CER (I)

Toate rugăciunile din Sfânta și Dumnezeiasca Scriptură a Vechiului și a Noului Testament, din Sfânta și Dumnezeiasca Tradiție apostolică, patristică sau dinamică a Bisericii lui Hristos și din cultul ei liturgic sunt „strigătoare la cer”. Sfânta Scriptură, Liturghierul și Molitfelnicul, Ceaslovul, Acatistierul și Cartea de rugăciuni sunt pline de rugăciuni strigătoare la cer.

Unele rugăciuni sunt mai strigătoare decât altele. Rugăciunile care străbat și deschid cerul sunt rugăciuni care străbat și veacurile. Fiecare rugăciune este o strigare la cer. Însă unele rugăciuni au fost și sunt mai strigătoare decât altele. Rugăciunile dreptilor și ale sfinților dintotdeauna și de pretutindeni au fost și sunt mai strigătoare la cer decât rugăciunile noastre, ale păcătoșilor sau ale creștinilor căldicei. Rugăciunile strigătoare la cer sunt nu numai rugăciuni auzite de Dumnezeu, ci și rugăciuni ascultate și împlinite de către El. Rugăciunile strigătoare la cer sunt modele și icoane de rugăciune

pentru toți rugătorii din toate veacurile. Astfel, prin rugăciuni strigătoare la cer înțelegem acele rugăciuni care au atins și au deschis cerul, în diferite situații și împrejurări, adeseori limită, dărâmand zidul păcatului și al neputinței omului în fața lui Dumnezeu, străpungând și risipind ceața și norii care uneori se interpun între noi și Dumnezeu. Rugăciunile strigătoare la cer, pe lângă faptul că sunt pline de credință, nădejde și dragoste, sunt de cele mai multe ori și înlacrimate sau scăldate în lacrimi.

Rugăciunile cu strigare ale dreptilor din Vechiul Testament

În Sfânta și Dumnezeiasca Scriptură,

aceste rugăciuni strigătoare la cer sunt următoarele: Rugăciunea și plânsul lui Agar în pustie: „Atunci s-a sculat Avraam dis-de-dimineață; a luat pâine și un burduf cu apă și le-a dat Agarei; apoi, punându-i pe umeri copilul, a slobozit-o; și, plecând ea, a rătăcit prin pustiul Beer-Șeba. Când însă s-a sfârșit apa din burduf, a lepădat ea copilul sub un mărar. Și ducându-se, a șezut în preajma lui, ca la o bătaie de arc, căci își zicea: «Nu voiesc să văd moartea copilului meu!» Și, șezând ea acolo de o parte, și-a ridicat glasul și a plâns. Și a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde era și îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer către Agar și a zis: «Ce e, Agar? Nu te teme, că a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde este! Scoală, ridică copilul și-l ține de mână, căci am să fac din el un popor mare!» Atunci i-a deschis Dumnezeu ochii și a văzut o fântână cu apă și, mergând, și-a umplut burduful cu apă și a dat copilului să bea. Și era Dumnezeu cu copilul și a crescut acesta, a locuit în pustiul, și s-a făcut vânător” (Facere 21, 14-20). (PS Daniil, *Episcopul Daciei Felix - „Rugăciuni strigătoare la cer”, ziarul Lumina*) ❖

Sfânta Xenia din Sankt Petersburg, protectoarea familiei

Biserica Ortodoxă face pomenirea Sfintei Xenia din Sankt Petersburg - „cea smerită și ne bună pentru Hristos” - pe data de 24 ianuarie. Canonizarea ei a avut loc în anul 1988.

Născută în secolul al XVIII-lea, Sf. Xenia a crescut în timpul domniei împărăteselor Elisabeta și Ecaterina a II-a. Soție a unui ofițer de armată, a rămas văduvă la 26 de ani, plângând mult pentru soțul ei care murise în timpul unei petreceri, nespovedit și neîmpărtașit. Xenia este atât de afectată de moartea soțului încât a doua zi este găsită tot lipită de trupul soțului răposat dar îmbătrânită și încărunțită. Își petrece soțul la groapă îmbrăcată în hainele militare ale acestuia, imitându-i mersul în urma sicriului: „A murit Xenia Grigorievna, dar Andrei Teodorovici este aici, în fața voastră, el trăiește și va trăi veșnic.”

Din acel moment, Sf. Xenia lasă la o parte distracțiile acestei lumi, făcându-se „ne bună pentru Hristos”. Dă toată averea, inclusiv casa în care locuia, și începe să se plimbe pe străzile orașului, îmbrăcată în hainele soțului ei spunând că de fapt ea a murit. A luptat cu indignarea rudelor și,

pentru că ofițerii au găsit-o sănătoasă mental, nu au oprit-o din calea pe care și-o alesese.

Timp de opt ani va fi plecată din Sankt Petersburg, probabil în pelerinaje. Se întoarce și îndură toate batjocurile de la concetățenii săi. Noaptea le petrece pe un câmp din apropiere în rugăciune. Oamenii încep să vadă darurile speciale cu care Dumnezeu a înzestrat-o, căci ea prevestea lucruri ce se adevăreau. La vârsta de 71 de ani Sf. Xenia și-a dat sufletul în mâna Domnului, fiind înmormântată în cimitirul Smolensk.

Pentru că vizitatorii tot luau pământ din mormântul ei, era nevoie ca acesta să

fie înlocuit în fiecare an, așa că după o vreme a fost amenajată o capelă pe mormânt. Sfânta a continuat să facă minuni și după trecerea ei la cele veșnice.

Sf. Xenia s-a remarcat prin modestie, sărăcie, renunțarea la bunurile lumesti și o înflăcărată devoțiune față de Hristos, dar și prin clarviziune și ajutorarea celor sărmani și păcătoși în timpul vieții și prin minunile pe care le-a făcut după moarte. Este considerată o protectoare a familiei, fiind cel mai des invocată pentru ajutor în întemeierea unei familii sau pentru orice sprijin în legătură cu familia, dar și pentru ajutorul celor fără casă sau loc de muncă, în caz de incendii, copii pierduți sau boală. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 23-30 IANUARIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 23.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 24.01	11 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Slujbă de Te Deum
Miercuri 26.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 28.01	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 29.01	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 30.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) – † Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur Utrenia, Sfânta Liturghie